

Marko Rop

Pianist in jagnjed

(rekonstruirani fragmenti romana)

Tako igra. S prsti čez obraz. In je pesem, ki je ni, glasnejša je od tišine klavirja.

Pravzaprav ni vseeno, ni nepomembno, da si bil star šele enaindvajset let, ko si sedel na peronu. Tega ti ne more nihče več vzeti. Ali načina pogleda tvojih oči in nežnosti. Kako pade sneg, da si sanjal. Da si sanjal.

Postal sem isti človek. Nisem mogel preprosto samo sedeti, nisem mogel preprosto samo seštevati, nisem si mogel zatiskati. Solz? Ušes. U-šes. Sedeš. Sedeš se je poleg mene. Je sedla. Sedeti. Sedi.

Telo. Se ti gnusi, telo. To je veliko telo. Mehkoba. Gnoj. Mehko. Mehkužno. Smrt. Je smrt? Ali je smrt? Da. DA, smrt – je. Smrtno. Te. To je telo. To je telo, ki sedeš se je, na smrt bilo obsojeno je. Še preden se je to telo rodilo, je bilo. To telo je bilo obsojeno na smrt. Še preden si se. Gre. Visoki, visoki novembri. Novembrski. To naredi vsak. TO, vsak?

To naredi življenje. Da gledaš nekoga, kako se povoha pod pazduho, da gledaš, kako se nekdo v odsevu, se v odsevu povohala pod pazduho. Povohala se je. Presenečena. Bila. Je gledala, se je potem še drugje gledala. Vohati. Vohljati. Vohati se. Sebe. Torej, si še živ, meniš? Si še. Še. To telo, ki. Kadar odpelje, končno odpelje s postaje. Vlak je končno speljal. Ob šipo. S šipo. Kako močno smrdiš. Smrdi tvoj. Pulover. Okostje. Mišice. Čas je bil to. Tega ti ne more vzeti nihče. Še obrnila, še se ni. Se ni. Povoha se pod pazduho, na šipi. Ti si bil še zelo mlad. Smrdiš. Po času. Tak čas sva nekoč. Kdaj pravzaprav, če ne? Se ustvari gnus. Gnus, ko vidiš, kako se povoha.

...

Čez petnajst minut. Rdeč kupe. Sedita si nasproti, še vedno gledaš v njene oči, nobeden izmed vaju ne umakne pogleda. Jutro se bo zbudilo.

In nato večer in noč, nekje bo zlato počila punčica praproti, izvalila seme, potem se bodo po gozdu pasle divje svinje, luna bo menjavala svoje mene, listje spreminjalo barvo, koža bo postajala vedno bolj suha in lasje vedno težji, zima bo in za njo se bodo lapuhi zaraščali med tračnice, morda bo zeleno jutro, tam daleč se bodo kopali, sončili na daljnih plažah, kopalne hišice, visoka rumena trava. Segel boš po volni, čeprav lasje jeseni še vedno rišejo črte po sipinah. Ko pade nanje sneg, vinsko rdeč pod previsi, razkošen bržun v kavarnici, gospa maha za taksijem, tiara v temi, rubini mečejo smeh med snegom in otroki. Vlak bo odpeljal počasi. Vedno znova, vedno znova. V oknu se bo zrcalil resnični svet, prišla bo dopoldanska malica pod srebrno posodo, vidva pa si bosta sedela nasproti. Dež bo in pritajen smeh, ko umakneš pogled, da steče solza po senčni strani lune, pade na rdeč sedež, pa se obrneš, rečeš oh, se nasmehneš, sram vaju je pred bližino, bližino.

Gledaš jo, kako spi. Kakor da bi imela ves čas odprte oči. Diha počasi in kadar vdihne, se njen obraz tiho dviga in nato spusti, kakor plima in oseka je. In sliši se mil cvilež, ko izdihuje zrak skozi nos. Črno kepo strjene krvi mora imeti v nosu. Zato je njen obraz tako rumen. Zažgano rumen. Še nikoli nisi videl takšne barve. Jutro je zeleno. Ftalo zelena, zbita v apno in razlita kakor akvarel. Rožnati lokvanji, svetlo zeleni listi. O teh barvah nisi nikoli sanjal, zato se ti zdi jutro neresnično. Morda je noč. Morala bi biti noč. Saj sta šele pred petnajstimi minutami sedla v kupe in tedaj je bil čas še oranžen pod napuščem zvezd.

Tedaj stopi v kupe deček, o katerem ti bo nekoč govorila njegova mati. Govorila bo o dečku s črnimi lasmi, o prodajalcu jasminovih cvetov iz Tunizije. In ti boš rekel, da je imel zlate lase, a ona ti bo pokazala fotografijo in boš gledal za valovi; tiho se bodo kotalili proti obzorju oranžnega svita. Odvrneš pogled od Kino, tedaj se tudi ona prebudi, išče tvoj pogled, a že sledi smeri tvojega vratu, proti vratom kupeja, tam je deček. Z zlatimi lasmi in cvetjem jasmína.

“Ali bi kupili jasminov cvet? Prodajam jasminove cvetove.”

Gledaš kakor hipnotiziran, morda si nisi predstavljal, da bo to rekel, včasih ti je težko razumeti, kako se te nekatere stvari dotaknejo. V tem trenutku odlebdiš. Pogledaš Kino in rečeš: “Do you want a flower?” Kino pa je tiho, gleda te, kakor da bi razumela. Ne besed, temveč bližino. “A flower?” Ne odgovori. Samo nasmehne se. Nema je, od bližine. Pomisliš: nikoli več ne bo govorila. In njene trepalnice se vzdignejo, obrne se proti dečku. Da mu denar in vzame cvet. Bel je, prestrašen med njenimi prsti.

Slišiš, da se deček zahvaljuje, zapirajo se vrata, ona pa še vedno s telesom proti vratom, z jasminom v dlaneh. Tako ostane. Kakor da bi ti želela reči, da je lepo, samo to. Obrneš se proti oknu in gledaš njen odsev. Nema je. V tem trenutku je onemela. In ona izpusti cvet, kakor takrat, ko izpustijo golobe. Rosa se razbije po vajini tišini. In lepo je, samo to.

Zaspi. Opazuješ slike, ki jih je narisal prah po črni mizici, okvir je bil nekje med indigo modro in temno mornarsko modro, nekoč, zdaj je le razsut v dolge črte let. To je mizica, pritrjena na steno vlaka, pod okno, kopičijo se oranžni sladkorčki, noč objema okno, kakor tista velika rumena vešča, ki ne bo nikoli nezvesta svoji prvi in zadnji luči na prazni ulici. Prebiraš risbo, ki jo je ustvaril prah. Umetnija je enkratna, neponovljiva v zgodovini. Nikoli ne bo nihče vedel za pomembnost mizice z vlaka, nihče ne bo s prsti šel po fotografiji te slike v knjigi. Edini človek si, ki bo doživel to delo, kdo ve, če ni morda kak slaven slikar, ko je potoval v istem vagonu, naslikal te slike, na skrivaj napravil, kar je menil, da je največ, kar v življenju zmore, pa si našel občutek, da ga vzameš s sabo, vase. Opazuješ sliko. Takrat vedno postaneš nežen. Morda so otroci z lune. Prav gotovo so! S črtastimi usti, s snežinkami za gumbke, majhen deček z lune je, ki se je oddaljil od prijateljev, morda je odšel na temno stran lune, ki je le malo oddaljena od igrišča. Prideš in pred sabo vidiš, kakor orjaško zaveso – indigo, do koder seže pogled v obe smeri. Meja med dnevom in nočjo. Tako jasna. Stvarna. Iztegneš roko in se upogne v indigo, oviješ obraz v noč, a z nogami stojiš v dnevu, na svetli strani lune. Bereš to pravljico. Morda bo vsak čas zapihalo, vlak bo morda zaropotal in prah se bo prekopicnil na novo, pravljica bo postala druga slika. Mirno dihaš, paziš na premike rok in telesa, opazuješ sliko, ni se še premaknila. Zapreš oči in začneš pripovedovati pravljico. Kino spi, a te vendar posluša. Kakor da tvoja pravljica vkoraka skozi njeno uho in odpre vrata za svet sanj in v njene sanje se zapodijo otroci z lune. Zaprte oči imaš in tkeš sanje, ki jih sanja Kino. Začutiš roko na svoji.

Začutiš njeno ročico. In te že pelje, bežita po oblaku, na gosto prešitem z volnastnimi krogli. Beli kosmi se trgajo pod vajinim begom in se razblinijo na nočno nebo, od divjega smaragda in brona, od oranžnih zvezd, vse prepredajoče, globoko nočno, da kresnice brlijo. Vajini koraki vedno bolj vodni. Letita in migotata pod svodom kakor dve leteči ribi. In vajini čeli gorita. Kakor da bi se ogenj zaganjal iz vajinih glav v kroge in vijuge. V predor. Notri zaspita.

In je jutro. Obračaš pogled, ovit si v sanje, kakor v robidovje. Tvoj duh je ujet v prostor vmes. Segiš z roko skozi kopreno meglenih sanj, poskušaš se priplaziti mimo podob, ki te vlečejo nazaj. Vrtijo se okoli

tebe, te poljubljaajo, nabrale so narcis zate in v njihov vonj nalile vina. Rdeča te požira v svojo vijoličasto zeleno sredico. Lahko bi ostal brez telesa, se izmuznil, pomisliš, ko tvoje noge še vedno hodijo, si utirajo pot skozi trnje. Tvoje roke se oprijemajo kosmatih malin, kakor grbe na starih jablanah so na razpotju, medpotju. Segajo naprej, telo se v takšni situaciji tako redko obrne nazaj. Skrivaš se. Še vedno premišljuješ o tem, da bi izstopil iz tega telesa, nevidni lasje se ti lepijo na opojno strupene narcise. Odskočiš, seveda odskočiš. In takoj pomisliš: ušel sem. Tedaj padeš. Tvoje modrikasto telo kakor da bi bilo iz vode. Padeš. Ležiš in nekaj te vleče po tleh. Z glavo zadevaš ob zemljo in poskušaš dvigniti pogled. Tvoje telo je, tvoje lastno telo te vleče za sabo. Na robu sanj si postal senca svojega lastnega telesa. Krčevito se zvijaš, rad bi ukrotil svoje telo. Zgrabiš za gleženj in padeš. Tako ležita in sta eno.

Premišljuješ. Včasih ves dan iščeš kako stvar in si nesrečen, ker ne znaš ugotoviti, kaj. Kakor da bi bilo nekaj, kar si izgubil v sanjah. Pogledaš dol, ali se te še drži senca.

Na tleh leži fotografija.

Pariz. Po tridnevni vožnji se vlak ustavi. Datum je trinajsti april, četrtek. Pogledaš skozi okno. Ura na postaji. Velikanska peščena ura. V spodnji polovici druga ura, tista stara na kazalce, zasipa jo pesek. Vsako uro na novo. Dvaindvajset minut čez peto kaže. Sonce je.

Ni ne vem kako toplo, le sonce se tako neizmerno blešči. Vsa postaja je ujeta v zlat odblisk neba, tako visokega in votlega, da nihče ne pogleda gor. Slutijo veliko belo raztrganino, iz katere čez modro in črno meso teče zlata svetloba, vsa rdeča od svoje smrtnosti. Izložbe mečejo črke in številke po ljudeh, ki hodijo mimo; ustavijo se pred velikim A-jem, kakor da bi lebdela senca v zraku. Dama v rdečem smukne svoj obrazek v mehkobo sence, hudo ji je od svetlobe. Kako ji godi; skrita je pred svetlobo, pred ljudmi, še sebe bi lahko prevarala. Stopila bi iz svojega telesa, če ne bi bili črni čevlji z briljanti tako krasni in dragi. Ne tvega smrti. In jezna je na svoje čevlje, zasovraži jih. Tudi bati se jih začne.

Svetloba te zmanjša. Svet se ti skrči na nejasne slike tvojih lastnih rok, slutnjo nosu, hitrih posnetkov predmetov, ki jih ne znaš več imenovati z besedo. Kakor drobci, sestavljeni iz samih črk, zlogi kakor steklast zrak, ko po njivah zažigajo plevel. Pepel je kakor drobne črke, ki oglenijo in se vračajo v svet, ki ga ni. Zlati odbliski. Ogenj, zemlja, pepel. Kot otrok si trgal liste visokega fižola, potem pa si si jih lepil po obleki. Zlato je bilo od črk. Morda je to zlata, ki je ponoči žaltavo rumena, ki jo imenuješ nostalgia; pretemne so takšne misli. Ko je tako svetloba. Svetloba je. Slike kakor diapozitivi. Falklandsko otočje, spominjaš se, da so na diapozitivih

kazali bombe, ki so ostale na Falklandskih otokih. Spominjaš se barve trave, table, ki je opozarjala na nevarnost. Morda je na fotografiji tudi kaj ljudi. Če so, so zagotovo oblečeni v modre hlače, vetrovka je rdeča in vijoličasta, morda roza. Ženski obraz. Tako nerazpoznaven. Morda ni bilo na fotografiji nobenih ljudi. Zlat odblisk. Podoba gre proti tebi.

Bila je Kino skozi korono sonca. Kino, ta skrivnostna deklica, s katero potuješ. To bitje, ki ne govori. Ničesar ne veš o njej. Njeni lasje so črni in gladki. Bleščeč krog se ji riše po njih. Trza s pogledom in telesom sredi tega vrtinca človeških podob, brezimnih predmetov in prostih črk. Kakor da bi bilo to zanjo preveč. Preveč je zgrajena samo iz besed, sredi pariškega perona se kruši v črke in zloge. Odletava stran od sebe. Kakor da bi kričala, pa ji iz ustec padajo samo kosi zlepljenih besed, črne, mastne kroglice, kakor umazane od nafte. Kakor da jo bo odpilnil veter pomenov in smislov. Tako nemočna je in njen strah je neizmeren, sluti, da ne bo umrla niti, ko z nje odleti zadnja črka, njeno življenje se kruši v nesmiselne delčke, kakor da bi razpadala v album slik, katerih podobe ne bo nihče več prepoznal.

Ujameš njeno telesce. Od njene krhke telesnosti se krušijo črke, odpadajo z nje, kakor da bi se krušila v pepel. Stečeš. Njena roka zadene ob nekoga in se raztrešči, tako milo, da bi lahko dejal razgrne, delci njene roke oblebdijo v zraku. Potniku, ki ga zadene, se odkruši rama.

Ljudje v grozi gledajo proti vama. Tečeš z njo v naročju, ki razpada, njene črke krušijo obraze in ude prestrašenih potnikov na pariški železniški postaji. Tečeš in pogleduješ v svoje naročje, v katerem je le še nekakšen oblak zgoščenih črk, tako ti je, kakor da bi bile črke iz črnega stekla, padajo in se z ostrimi eksplozijami raztelešajo v neviden prah. Blazen si od vseh pogledov groze, ničesar več ne razumeš. V svojem naročju ne čutiš več ničesar. Ozreš se, vse je črno od razbitih črk. Obrazi, zamrznjeni v grozi in sovraštvu. Nepremično zrejo, vate. Rad bi skril obraz svoje deklice na prsi. Pred pogledi. Rad bi jo pobožal. A nje ni. Krikneš: Kino!

Črn prah se divje dvigne in se zakotali v tvoje naročje. Pošastno tuli. Ljudje kričijo in se zaletavajo drug v drugega, val črne groze zajema ves prostor. Kakor da bi kdo risal v tvoje naročje z ogljem ali sestavljal z glino. Izrisujejo se podobe, ena sama velika podoba iz neskončno veliko drugih. Ko se poleže v tvoje naročje zadnji prah, zadnja črka – padeš. Ganjen od teže, od snovnosti. Vsa bela, v tvojem naročju – Kino. Ljudje se razhajajo.

Kakor da se ni nič zgodilo. Kakor da se ni nič zgodilo. Vse živi na novo. Deklica v tvojem naročju. Ta skrivnostna deklica. Kino. Želiš nekaj reči, a se bojiš kar koli reči. Sežeš z roko v njene lase, objameš jo. Čutiš, kako gorita od bližine. Bližine. Kino.

Spominjaš se barve neba. Ali se je spominjaš?

Nenadoma je bilo nebo razklano z zeleno. Iz koncev črnih oblakov se je zlival neverjeten občutek morskih smrti. Začel je pihati veter in je dvigoval mizice, stole, tekeli si. Smejale sta se. Zeleno je deževalo. Bile so ciprese in cerkvice. Nekoč pozneje si sedel tam. Pisal si neko pismo zjutraj. Pred tabo sedi ženska in bere knjigo. Gledaš morje. Valovi se oblikujejo v kroge, vedno tiše, rišejo pot po morju. Ne veš, ali bi bil odprt za neresnične stvari. Pišeš in ne vidiš, da se pravzaprav tvoj obraz lušči in pada na papir. Odpadaš. Izpisuješ se v črke, vedno več tebe je na papirju, pod soncem so ranljivi tvoja koža in tvoje črke. Se še spominjaš?

Še vedno sta objeta. Na svoje prsi stiskaš žensko, ki jo imenuješ deklica. Predstavljaš si, kako ti bije srce, poskušaš biti miren, da bo njej prijetno tako. Brado imaš naslonjeno na vrh njene glave. Greš z roko proti njeni bradi, dvigneš njen obraz. Trzne s trepalnicami, zapre velike oči. Počasi jih zapre, vidiš, kako njihov glas izginja nekam noter, v notranjost glave ali še dlje. Kino, zakaj jočeš? Ne veš, ali joče. Njen obraz je vedno takšen, njene oči. Če bi zajokala, zaihtela v tvoje prsi, bi prvič pomislil, da morda res joče. A zdaj ne joče, čeprav ima oči orošene. Čas mineva, kolikokrat je že zasulo uro; tako stojita tam.

Izvijske se iz tvojega naročja in objame tvojo roko z obema svojima. Ničesar ne reče, njen obraz se skoraj ne spremeni. Želi, da ji slediš. Želi ti spregovoriti v jeziku predmetov in ptic, vrat in razgledov. Želi ti govoriti. Vajini koraki odmevajo, čevlji tleskajo ob zloščeni pod, menjavajo se velike črne in bele ploščice, kakor da bi hodila po šahovnici, na bleščeči pariški postaji sta edina pozabljeni potnika. Ura bo polnoč. Iz tal na peronu se dvigne poseben mehanizem, medeninaste roke, kakor da bi bile na parni pogon, natančno pograbijo peščeno uro in jo spuščajo pod zemljo. Zelo počasi in natančno. V istem hipu se na spodnji strani mehanizma pojavijo druge roke, sestavljene iz nekakšnih koleščkov in verige; tja, kjer je prej stala peščena ura, dvigajo novo. Pomisliš: tako tukaj skrbijo za čas, pretehtajo vsako zrno peska posebej. Polnoč bije, ko gresta mimo. V steklu vajina obraza, dolga, z velikimi očmi, pomisliš, da tudi zase ne bi vedel povedati, ali jočeš ali ne. Tanek curek peska reže podobo tebe in tvoje deklice na dva dela, čas vaju zasipa s tihim sip-sip-om, vsakega na svoj konec brezmejnega puščave. Gledaš njeno podobo na steklu, kakor da bi bil ta odsev, ta neresnični del nje, otipljivejši od telesa, ki ga čutiš poleg. Steklo bi počilo in zaman bi iskal delčke njenega življenja po tleh, resnične stvari pa se da shraniti v stare ruske škatle. Nocoj zbiraš odseve na steklu, edinole neresnične stvari so neumrljive, saj jih ni. Dotakneš se njenega obraza na steklu. In steklo se ti nasmeji. Obrneš se proti Kino,

vprašaj jo, ali je to videla; njen obraz je nespremenjen, gleda v pečeno uro, ne znaš si predstavljati njenega smeha, obraza.

...

Potem je prišel v sobo moški.

...

Kadar se je tako zgodilo, da je moški bil zagledal žensko skozi tak pršec pričakovanja, je moški dobil krasnejše obrise jelenje glave, ženska pa kakor da bi dobila mehak, čopast repek na zadnji strani telesa. Moški je bil tisti, ki je pomahal s peresom pava, izmenoma je s peresom prekrival svoje oči in usta, svoje srce je tako prekrival. Ženska se je odzivala ravno nasprotno: zastirala je svoje skrivnosti z dlanmi, vendar ni skoraj nikoli držala prstov popolnoma skupaj. Sram moškega je bil veliko bolj bleščeč, kakor je bila tudi njegova strast vgravirana v srčiko monštrance s čisto krvjo. Ženska je bila veliko močnejši lovec od moškega: zaplesala je po prstih ob tolmunu navzdol, da je šla jelenu po najizrazitejši žili vratu: ukrotila ga je bila, jelena. In jelen jo je gledal. Kot sestro jo je bil gledal.

Razvezala je svoj kovčežič, da je rezilo krepelca, ki je bilo skrito v njem, na kratko blisknilo v noč. Potlej je z drobnimi vrezi odkrušila velike rogove te plemenite živali. Odrezala mu je bila rogove.

Z njegovimi rogovi na svoji beli glavi se je sprehodila po gladini tolmunu in bila je divja v svoji lepoti. Glavice cvetk pritlehnega resja so podrhtevale, vznemirljiva nevarnost je sikala od strašne nagosti moškega, ki se je utripaje izrisovala na vodi. Obrezana glava moškega, kakor ujeta v koraku njenih nožic, silnost neizogibne Bližine! Drget drobnih marelic, ki jih hladna sila izžge v ognjene biserčke! Kakšne prste je imel – lahko bi jo vso zajel v dlan! Kakor z vodo bi lahko z njo! Kakor vodo bi jo lahko jemal!

Prebledela je od sile, ki jo je začutila v trebuhu.
In je odvrгла rogovje!

In je odvrгла rogovje. In si je zakril goreče osramje z veliko roko.

...

Potem se mi je čisto nepričakovano, čisto neverjetno v situaciji, v kateri sem bil, utrnila misel. Sunkoma sem skril obraz, da ne bi nihče videl, da

ne bi nihče opazil napake. Ustnice so črkovale B-L-U-U-V-E-L-V-E-T. Nekdo z belo čelado je nekaj posumil. Odšel je skozi vrata. Oslinil sem si suhe ustnice.

40–23–116.

Stari dobri RGB je spet delal. Stanovanje je zatrepetalo v indigo barvi. Odlagam usnjeno jakno, si slečem hlače, odprem okno. D27 migeta kakor ognjemet. Stolp D, ki je bil baje prvi stolp, visok več kot 1500 metrov, brli v zelenem. Ne znam več razpoznati, ali je pravzaprav dan ali noč. Včasih vem po Kasiopeji, se mi zdi, da mi govori o tem. Ali pa samo sanjam. Včasih se mi celo zdi, da bi bil lahko sneg, predstavljam si, ko gledam iskrice ali kose ivja, ki pada izpod kupole. Odvijem zavoj, kos mesa, kupljeno v Pangei pri Arisu. Kasiopeja priteče iz spalne komore in se mi ovije okoli nog. Kasiopeja, pripadnica ogrožene vrste. Zdaj so po novem označene IB, po t. i. Ibs-Borstnovem intervalu. Jebeš to. Pečem si meso zase in za svojo mačko sredi cone D. Ne verjamem več v nič. Izklopim procesor za svetlobo, sedim na tleh v gatah, z mačko muliva kos mesa. Zrakoplov melje skozi nebo, včasih me spominja na stare F-17, pa si potem mislim: jebeš to. Rečem Kasiopeji: a bi šla ti na Luno, ona melje naprej. Njej se jebe še bolj.

Nekoč sem slonel na oknu. Zdaj se počutim dovolj stran, da si zažvižgam tisto pesmico. Kasiopeja je videti zadovoljna. Skoči na okno in zazdi se mi, da mora tudi ona še poznati melodijo, da so jo tudi njeni mačji geni shranili. Pripalim čik. Izdihnem. Rečem: "Moji spomini so piratski." Kasiopeja samo zasuče rep. Kot rečeno, moji mački se jebe. Streznim se. "Doli je bilo burno," ji rečem. Aha.

...

Pod lestenci jeseni, na krogli. Na vogalu krogle, med listjem. Kjer se ni dalo več slišati čebljanja, otožno visokih frekvenc ptičjih klicev. Kjer se ni dalo več ptičjih, kjer se ni več čebljanja ... isokih frekvenc čebljanja ... ni dalo več, ni dalo več ... pticev ... Pti, cev ... pti, p ... p ... pssst.

Odlomljen del listja. In obrnki. Ovinki. Rešetanje barvnih lestencev ~~strug~~ ljudje, ki se vozijo vsak v svoji lupini, ko veter navija, ko luči gredo – ♡ listje. Pssst – listje.

Njegovo zeleno lice na jasi.

Na jasi, kakor Ofelija,

listje

ognji se kujajo

(daleč proč se kujajo spake strasti).

Psst.

list

je

je

Visoka hiša, je.

Sredi gozdne jase, med kupom listja,

naoknice visoke bele hiše so,
ki trepetajo.

Moški z zelenimi lici.

Moški z zelenimi lici je zakril svoj obraz z velikimi rokami, tako je bil storil in je zaihtel.

Moški z zelenimi lici je zakril svoj obraz z velikimi rokami, tako je bil storil in je zaihtel.

Hiša, visoka hiša je pritajeno javnila presket rudečih isker vsako kvarto proti gozdu, ki je dišal ostro po lepljivih temnih smrekah. Šoje so se bile poskrile v svojo modro srebrnino.

...

Nikoli ni bilo tistega vlaka, na katerega si čakal. Ničesar ni bilo. Sedel si v svojem skrušenem plašču, tvoja ožgana ranjena glava, ki je trzala ob šipi. Deček. Moški. Visok bel gozd, visoka steklena meja se je zarisala pred tvojo nagoto, človek. Tvoje telo je bilo ranjeno. Tvoj otrok zabiti s solzami v trugo tvojega odtekanja, odhajanja, mrtvenja. Na tvoji dlani nevidno pismo, nevidno pismo. Si bil hranil svoje dotike. Leži zdaj, tvoja dlan, za stekleno mejo, na prsih strahu, igraš s svojo neizrečenostjo po prelomnici, nihče ne sliši. Nihče ne bo slišal tvoje pesmi, Pianist.

...

Nocoj odhajaš iz mesta. Po mnogopotju trepetavih stopinj ene same ptice. Pod doraslo noč greš, med ledenike visokega mesta; z drobno

svetilko v rokah, z eno samo mislijo. Z eno samo mislijo, ki kadar koli pretrga skrivnost teme, vzcvete v pisan vrt, v nerazpoznavno kombinacijo barv in vonjev in spominov in med svojim cvetenjem in odcvetanjem z otroško lahkostjo in nepredvidljivo močjo zarisuje vedno nove in nove sledi, na katerih poskušaš prepoznati ali zavreči svojo pot, po kateri greš, za eno samo mislijo greš, ki se razširja in umira, kakor dih velike speče živali. Sam si zarisuješ v sneg stopinje, po katerih hodiš. Po katerih greš. Za njeno tišino po tanki beli niti, ki je tvojim prstom, kar je tvojemu srcu pesem te trudne živali. Greš v nerazpoznavne tkanine ene same smeri. Kakor list, ki pada s krošnje drevesa, ki mu šele ti lahko določiš smer, šele ti ga lahko imenuješ, lahko veš, da pada s krošnje drevesa ta list, lahko veš, lahko slutiš, lahko se odločiš. Namesto tega lista, ki je samo list, ki pada s krošnje drevesa, drevesa, ki je eno samo deblo, eno samo deblo, eno samo deblo, mimo katerega greš. Mimo katerega greš in pišeš na tla stopinje, da veš svojo pot, da veš svojo smer, da se veš nekoč izpisati, da se nekoč poimenuješ. Kakor tak list, ki pada proti tebi in se te čisto narahlo dotakne in spremeni svojo smer, ko se te dotakne, kakor da bi te bil prepoznal. Kakor da ne bi bilo vseeno, ali si tukaj ali te ni. Gledam, kako odhajaš, in jaz samo stojim vkopan v drobno stopinjo na sredi noči. V eni roki mi trepeti luč, v drugi počiva list, še bolj bel, kakor najbolj srebrna zima. Gledam, kako odhajaš. Kakor otrok se mi zdiš, ko greš, ko puščaš za sabo drobcene stopinje, vedno manjše, vedno bolj nevidne stopinje, na katere se ne upam več stopiti, da ne bi poteptal v njih velike otroške skrivnosti. Gledam, kako greš. Kako že čez nekaj hipov čisto na robu težkega gozda stojiš, tvoje otroško telo. In vidim samo še jelena, ki tone v vonj smrek, izginja za zaveso bele čarovnije, zaradi katere je lahko smreka vsa tista žalostna krajina ali samo drobni iglice po razah mojih rok. Zaprem oči, ker te ne znam imeti, kakor ta list. Ker je dovolj samo, da te pogledam, pa te že spremenim. Tako postanem vrč, vkopan v stopinjo sredi noči, vrč, v katerega kaplja spanec te zime. Tik. Tak. Tik. Tak. Nekoč je tak vrč poln. Tik tvojih oči ena sama solza prestopi rob telesa. Kakor list iz drevesa pade v vrč, ki je do vrha poln časa. In takrat čas prestopi rob vrča, kakor takrat, ko solza prestopi rob tvojega telesa. In vrč je izpolnjen.

...

Kino?

...

Včasih se je vračal s taksijem. Pojavil se je kakor privid duha, v dišečem plašču, pod medlečo svetlobo visokih obcestnih svetilk, med črtami

snega. Sredi rdečih sledi avtomobilskih luči, visokih stolpnic, prepletenih električnih žic, oken s pogledom na utrujene delavce, ki so ugašali svoje računalnike, včasih se je zgodilo, da je komu odletel list iz mape, ko je naslonjen čez okno kadil cigareto, in potem je tak list padal med utripajočo nočjo in snegom, nivo za nivojem, okno za oknom, nadstropje, nadstropje, premočen golob, ženska v zelenem satenu, ki zaklepa vrata, potem je bilo pritličje, nevarni tipi so posedali in nejeverno pogledovali na mimoidoče, tudi *on* je šel tam mimo, gledal je tipa z zabrito glavo v trenirki naravnost v oči, niti za hip ni pomislil na nevarnost, ki bi jo ta tip lahko pomenil zanj, celo vseč mu je bila misel, da bo s svojo neposrednostjo sprožil situacijo, samo in brez dvoma zato, da bi lahko nonšalantno ustavil svoje gibanje, se z vsem telesom postavil na sredo takega newyorka, napravil zmedo, se spremenil v svetilko, ponudil tipu svojo vizitko in to, da bo zjutraj ležal v postelji, gledal, kako se njegov nasprotnik nerodno oblači, kako zapira zelena vrata, kako na mizi leži njegov prenosni telefon, po katerega se ne bo nikoli več vrnil, ker bi bilo to zanj, kakor da bi se vračal v svoje sanje, ki jih ne bo nikoli več prepoznal kot tiste, recimo temu, izvirne. Kajneda.

Včasih je bil poklapan stari mornar, prihajal je peš po razdrapani peščeni cesti, ob kateri so rasli kvečjemu kaki zanemarjeni lapuhi. Odrinil je leseno ograjo, včasih jo je preprosto brcnil s poti, ko je klonila pred divjim soncem, ki jo je žgalo v dno lesenih malih celic njenih, potem je gledal na lepi samovar, ki ga je imel postavljenega na omarici v kuhinji, niti se ni več pritoževal, niti ni več zaznaval ostrega vonja iztrebkov papagajev, ki so togo kljuvali okovje rjavkastih kletk. Ali pa se je bil tako zatopil v branje kakšne knjige ali pa je govoril s svojo mlado oskrbovalko bodisi o kumarah ali pak o vloženi zelenih paradižnikih, včasih jo je celo vprašal po njeni družini, potem je ona govorila o svojem bratu in o njegovih skrbih, tako živo je govorila, da je včasih mislil, da pravzaprav govori o sebi, zdelo se mu je, kakor da celo govori o vseh stvareh in o vsem na splošno v prvi osebi, in jo je gledal, njene ustnice, ki so govorile, kako “popravljam avto in ne najdem pravega ključa, ko zazvoni telefon in izvem, da so bili rezultati neprijetni zame, najraje bi zajokala v tistem hipu, ampak otroci, sem pomislila, kaj bi bilo vendar z njimi, če bi tedaj obupala ...”, včasih mu je prinesla pepermintove bombone ali pa je natrgala rman. Lepo je dišala. Snažnost je bila njena lepa vrlina. Drugače ni bila ne vem kako lepa, vendar je znala na neki neponovljiv način postati pred vrati, ko je odhajala, zdelo se je, kakor da se ne bo nikoli premaknila s tiste točke, v tistem hipu je bila hipnotično lepa, njeno krilo je valovilo v belih in zelenih črtah, obrnila je svoj zaripli beli obraz, da se je zapletla v svoje

redke pšenične lase, njene oči so bile temne in zelene, najraje ne bi nikoli zaprl vrat, tako jo je ljubil, ko je tako stala in poskušala najbrž kaj reči, pa je najbrž sproti pozabila, kaj.

Včasih je ležal zaprt v krsti in so ga nesli v grob in so ga pokopali. Nekdo drug se je sprehodil med spomeniki, rahlo neprijetno se je počutil v lepi obleki, bila je vroča nedelja, čeprav je popoldne vse kazalo drugače, pa mu ni bilo niti malo mar, saj je bil ujet v situacijo v trafiki sredi mesta, morda je ravno parkiral svojo hondo pred trgovino, včasih je bil celo zares srečen, to je bilo, ko je ležal s svojim dekletom in ji je rekel, da jo ima rad.

Nekoč sem sedel za mizo v njegovi kuhinji, on je vstopil, še nikoli prej se nisva videla, poljuboval me je po vratu, potem sva se poslovila, precej preprosto, potem se nisva nikoli več videla.

Nekoč pozneje je odprl vrata, slišal sem, da si sezuva škornje, da prhuta med njegovimi rokami velika ptica. Sam sem sedel za njegovo mizo, vendar nisem gledal v njegovo smer, samo poslušal sem. Klical jo je po imenu Dolores. In govoril ji je o vsem.

Je bil res potoval v Litvo, sem se spraševal. Vilna vendar ni obmorsko mesto.

Potem je Dolores poginila.

Njegov jok je bil tako pretresljiv, da sem se v nekem trenutku skoraj obrnil, da bi mu vsaj kaj rekel v tolažbo, vendar se mi je že isti hip to zazdelo neumno in sem si raje zatiskal ušesa.

Čez nekaj dni je odšel in potem se je vrnil neke noči zelo pozno in ptici je bilo ime Miriam.

Potem je bila Agata, Resa, Šoja ...

Nekega jutra je položil roko na mojo ramo in tiho dejal:

“Star sem. Dovolj imam te igre.”

Nisem si mu upal pogledati v oči.

Zunaj je plaho brlel turkiz, vrbe s porezanimi vejami, otroci so odhajali v šole.

Položil sem svojo dlan na njegovo, kakor v slovo, in potem je izginil.

Na mojem avtu, ki je stal pred hišo, se je nabrala rosa. Zamenjal se je sistem, ime države in barve. Jaz sem ostal isti.

Naprej sem šel s taksijem.

...

Vlak se je ustavil na železniški postaji. Ti stojiš tam, ne veš več, kako si do tja prišel. Ne veš več, ali si še želiš na to potovanje. Bojiš se, da bo ostal le še pepel v ruski škatli, kakor od vseh prejšnjih potovanj. In si poskušaš prižgati cigareto. Najraje bi zajokal. Pa vžigalnik ne dela. Z roko iščeš po

žepu. Veliko luknjo imaš v žepu, z roko iščeš po spodnjem hrbtnem delu suknjiča, sam ne veš več, kaj. Nato pristopi dekle in ti v slabi angleščini nekaj momlja, ti prižge cigareto, milo ti gleda v oči, zreš ji v čudne oči, ne veš, ali je Kitajka ali Japonka, reče samo: "My name is Kino." Trzajo oranžne luči, ljudje so kakor žuželke, ko se usipajo na vlak, rogači, bra-morji, stonoge, kobilice, polži, črički, hrošči vseh barv. Opaziš, da ji teče kri iz nosu. "My name is Kino."